

דרך הרי"ף

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

כרשת אמור | גיליון 27 | ט"ו באייר תשפ"ג

סעודה ראשונה

אלא פה רואים יסוד גדול, היצר אורב ונלחם בכל מקום ובכל מצב שאדם עומד ונלחם בו, אין אדם אשר יחיה בארץ ולא יחטא. המלחמה של האדם מלחמה חזקה, להתמיד בכל כוחו להיות דבוק בהקב"ה. "ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום" (דברים ד, ז) אם אדם לא דבוק בה' כל רגע, מיד הוא יכול לאבד את כל עולמו. לכן התורה הקדושה מזהירה ואומרת, אָמַר וְאַמְרַתְּ אֲמִירָה עַל אֲמִירָה לְהִיזָהָר וְזִהִירוֹת גְּדוּלָה בְּכָל דָּבָר שֶׁל קְדוּשָׁה, ובכל דבר של יראת שמיים.

מובא במדרש (ויק"ר כו, ה) רבי בְּרַכְיָה בִּשְׁמֵי רַבִּי לְוִי אָמַר.. הַעֲלִינוּנִים שְׂאֵין יֶצֶר הָרַע מְצוּי בָהֶם, אֲמִירָה אַחַת דְּיָה לָהֶם שֶׁנֶּאֱמַר "בְּגִזְרַת עֵירִין פִּתְגָמָא וּמֵאֵמַר קְדִישֵׁין שְׂאֵלְתָא" (דניאל ד, יד). אֲבָל הַתַּחֲתוּנִים שְׂנֵשׁ בָּהֶם יֶצֶר הָרַע הַלְוָאֵי לְשִׁמְיָי אֲמִירוֹת וְעַמְדוֹ, הַדָּא הוּא דְכָתִיב "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן" ע"כ.

הנה פרשה זו מהפרשות החשובות ביותר, משום שבפרשה זו מוזכרים כל המועדים, הימים הנוראים ועניין לחם הפנים. ידוע שהקריאה מעוררת את הזמן וכאשר קוראים בשבת בתורה מעוררים את הזמן לכל ימות השבוע, שיהיה בהם את הכוח של המועדים, הכוח של ימים נוראים וכן כוח הפרנסה יהיה גדול וחזק ביותר.

ספר דברים
מצמיח ישועה!

לקבלת הספר: 03-792-2548
חפשו: ספר הישועות - ספר דברים G

צריך להבין וללמוד עד כמה כוח היצר הרע גדול וחזק ועד כמה האדם צריך לבנות את נפשו להיות קרוב ודבוק בתורה הקדושה, במצוות ובמעשים טובים. ועם כל זה שדבוק בתורה ובמעשים טובים כל חייו, צריך סיעתא דשמיא וישועה גדולה מהקב"ה, לא ליפול ולא להיכשל במלכודות היצר הרע, משום שהיצר הרע אורב בכל פינה, בכל מקום ובכל רגע שאדם עוצר מהתורה הקדושה, היצר הרע מיד נכנס בחורים ובסדקים. וכמו שאמרו חז"ל בירושלמי (ברכות סח.) יום תעזבני ימים אעזבך, מספיק שאדם יום אחד בחולשה בעבודת ה', כבר היצר הרע מחלישו עוד יומיים לרדת וליפול בעבודת ה'.

לכן האדם צריך כמו שאת המצה לשים אותה כל הזמן בלי לעצור רגע אחד, כך במצוות ובמעשים טובים ובעבודת ה' האדם צריך להשתדל כל רגע, בלי לעצור רגע אחד. והואים עד כמה הדברים מפחידים, הגמרא אומרת (שבת קיט:) אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן אי"ל רב פפא לאביי דידי ודיךר מאי? אי"ל אינו דומה הבל שיש בו חטא להבל שאין בו חטא.

והנה דברים אלה קשים ומזעזעים, עומדים האמוראים ואומרים שבהבל פיהם יש חטא, הרי תנאים ואמוראים היה בכוחם להחיות מתים, מי שבכוחו להחיות מתים איך יכול לומר שבהבל פיו יש חטא? מילא האמורא ששאל יכל לומר את זה בשביל ענוה, אבל האמורא השני שהוא התכוון ואמר עליו בפי ובפיך יש חטא, איך אפשר להבין ולומר כזה דבר, פה שמחיה מתים אפשר לומר עליו שיש עליו חטא והבל פה של תינוקות יותר ממנו?

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

נפש הרי"ף

אדם צריך משום עניין בעולם, לא להיכנס לצער, לא להיכנס לעצבות, עצבות זה דבר מסוכן. עצבות זו מילה חמורה וכבדה מאד, היא נהייתה בפה של האנשים שכל מילה שניה: "אני עצוב", "קשה לי", "אני עצוב". לא, עצבות זה משהו שהוא מדרגה לעלות קדימה, לא מדרגה לרדת למטה, אלא מדרגות לעלות למעלה - זה הכוח של העצבות, שאדם צריך להשתמש בה, לא ח"ו ליפול לייאוש. יש מרירות, יש עצבות, אדם לא יכול להיות רוקד ושמח אם קרה לו נזק גדול ביותר - אז יש מציאות של מרירות, אבל עצבות זה דבר מסוכן. אנחנו מבקשים צדיקים מכל בני הקהילה הקדושים בבקשה בכל הכוח, הרפואה של העצבות, הרפואה של היאוש, הרפואה של כל דבר להידבק בכל הכוח ברבי שמעון בר יוחאי, בתורה של רבי שמעון בר יוחאי, בזוהר הקדוש, בתורה הקדושה. "תורת ה' תמימה משיבת נפש" (תהלים יט, ח) התורה מרפאה את הנפש ברמות החזקות ביותר, זו התרופה וזו הרפואה הגדולה ביותר לכל החולאים של הנפש של האדם, וזו הסיעתא דשמיא שלנו לעבור את כל חבלי משיח, לעבור את כל הדברים הלא פשוטים שהעולם עובר.

אם כך בכל ציווי שהתורה הקדושה מצווה אותנו, גם שם יש את הציווי "שִׂיתִי ה' לְנֶגְדִי תָמִיד" (תהלים טז, ח) את אבותיו ורבותיו, שבכל עת ובכל זמן יהיו מול עינינו ואז ירחיקו אותנו מן החטא, וניזהר לא ליפול בעבירה ובמעשים לא טובים.

בס"ד
המסע העולמי נמשך
קהילת קודש "שובה ישראל"
הצדקה מביאה להיבא
רבי יאשיהו יוסף פינטו
האדמו"ר שליט"א
15 MAY
15/05 יום שני
19:00 שעה
שיעור מיוחד
וקבלת קהל
RAFFLES THE PALM HOTEL, PALM JUMEIRAH, WEST CREDESCENCE DUBAI, UAE

"אמר אל הפהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו" האדם צריך לשים תמיד מול עיניו את אבותיו ורבותיו כדי להינצל מהחטא.

הנה יש בזה כפל לשון אמר ואמרת, והרי ידוע שכל מילה וכל אות מדוקדקת ביותר בתורתנו הקדושה, אם כך מהו הכפל אמר ואמרת? אומרת הגמרא (יבמות קיד.) להזהיר גדולים על הקטנים ע"ש.

ועוד צריכים להבין מה הפירוש "הפהנים בני אהרן" וכי אנחנו לא יודעים שהכהנים הם בני אהרן, ועוד שבכל המקומות כולם מקדים בני אהרן הכהנים וכאן הקדים התואר הכהנים בני אהרן, ולא כמו שבכל הפעמים אומר בני אהרן הכהנים, אם כך מדוע הקדים הכהנים לפני בני אהרן?

אלא אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, התורה הקדושה מספרת לנו על יוסף הצדיק כאשר עמד בניסיון עם אשת פוטיפר "ויבא הביתה לעשות מלאכתו" (בראשית לט, יא) רגע לפני שחטא נראתה לו דמות דיוקנו של אביו, "וינס ויצא החוצה" (שם, יב) והגמרא אומרת (סוטה לו:) כי זכירת דיוקן אביו הצילתו מן החטא שלא יטמא.

ואפשר לבאר ולומר שלכן התורה הקדושה מזהירה את בני אהרן הכהנים, שבכל עת ובכל זמן יזכרו שהם בני אהרן, כמו שיוסף הצדיק נגלתה לו דמות דיוקנו של אביו ולא חטא, גם פה התורה הקדושה מזהירה את הכהנים שתמיד הם ידעו שהם בני אהרן, שיראו תמיד מול עיניהם את אהרן הכהן, שהוא אביהם שתמיד יהיה מול עיניהם בכדי שתהיה זהירות שלא יפלו חס ושלום בחטא.

על פי זה יובן אמר ואמרת שתי אמירות, אמירה ראשונה זו אמירה מה שהקב"ה ציווה אותם לעשות, ואמירה שניה זו אמירה שתמיד יזכרו שהם בני אהרן, תמיד יראו את אבותיהם מול עיניהם ואת רבותיהם מול עיניהם, "והיו עיניך ראות את מורֶךְ" (ישעיה ל, כ) וכך יזהרו מן החטא.

שורת הדין

שאלה:

כבוד הרב רציתי לשאול מאיזה גיל מותר לקרוא זוהר הקדוש?

תשובה:

לגרוס זוהר, הרב מקומרנא אומר בכל גיל, זוהר הקדוש זה כמו מכונית כביסה שמכבסת את הנפש "הרב כבסני מעוני" (תהלים נא, ד).

זוהר הקדוש זה מכבס את הנפש, אז לקרוא זוהר הקדוש אפשר בכל גיל, זה מכבס ומטהר את הנפש.

"אמר אל הפהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו" סגולה לאדם להעלות את עצמו מזמנים קשים וירידות שעובר.

ורש"י פירש במקום, אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים. ומובא בספר הקדוש "נועם אלימלך", יש לומר כוונת רש"י להזהיר גדולים דהיינו צדיקים גדולים על הקטנים, רוצה לומר על עברות קטנות שאדם דש בעקביו ע"כ.

ואפשר להוסיף ולדקדק ולומר, הפירוש להזהיר גדולים על הקטנים, הנה יש לאדם בחייו שני זמנים, יש זמנים שאדם בגדלות הדעת, יש זמנים שאדם בקטנות הדעת. כאשר אדם בגדלות הדעת אלו ימים כמו ראש השנה ויום הכיפורים וזמנים מיוחדים, האדם מרגיש קרוב להקב"ה ויש לו גדלות המוחין, ואז קרוב הוא להקב"ה ומרגיש מרומם מאוד.

אך יש זמנים שהם זמנים אחרים, זמנים של קטנות הדעת וקטנות המוחין, זמנים שאדם מרגיש את עצמו רחוק מהקב"ה ומנותק מהקב"ה, והתורה הקדושה באה ומזהירה ואומרת להזהיר גדולים על הקטנים, שמתני שאדם נמצא בגדלות הדעת וברוממות יזכור את הזמנים שהוא נמצא בקטנות המוחין ונמצא בירידה גדולה, באותם זמנים שנמצא בירידה גדולה יחזק את עצמו בזמנים הגדולים לזמנים הקטנים. ואיך יחזק את עצמו בזמנים הגדולים לזמנים הקטנים? ידוע מעשה בבעל שם טוב, שבאחד הזמנים הייתה לבעל שם טוב ירידה גדולה ביותר, ועד כמה הירידה שלו הייתה גדולה עד שהיה צריך בשביל לחזור לגדלות המוחין לא ללמוד או להתקדש בעבודת ה' גדולה, אלא לשנן ולומר א' ב' ג' והיה חוזר על האותיות בכדי לחזור למעלתו הגדולה שהיה בה.

אבל איך האדם חוזר למעלתו הגדולה כשנמצא בקטנות המוחין, להזהיר גדולים על הקטנים, מתי שהאדם ישנן ויחזור בדעתו בכל הזמנים את הסיפורים איך הוא היה חזק בראש השנה, איך הוא היה קרוב להקב"ה ביום הכיפורים, איך היה קרוב להקב"ה ברגעים מיוחדים שהייתה לו דבקות בהקב"ה, מתי שהוא יזהיר ויחזור על הזמנים הגדולים, בזמן שהוא נמצא בקטנות המוחין אז הוא יוכל להתחזק ולהדבק שוב בהקב"ה.

וכך אומרת התורה הקדושה (שמות י, ב) "ולמען תספור באזני בנך וכן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתתי אשר שמתים בם וידעתם כי אני ה'" מתי שאדם חוזר ומספר על הזמן שהיה קרוב להקב"ה, חוזר על הזמן שהיה דבק בהקב"ה, אז "וידעתם כי אני ה'" אז הוא חוזר לגדלות המוחין, ויודע את המעלה הגדולה של הקב"ה. וזה מה שמובא בנועם אלימלך דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב, אותו לב שפעם יצא ממנו גדלות המוחין, מתי שחוזר ומספר על גדלות המוחין חוזר אל הלב, זה חוזר עוד פעם ומעורר את הלב, ומרומם את הלב למדרגות גבוהות ולמדרגות גדולות ביותר.

וכך מצאנו אצל יוסף הצדיק, הגמרא אומרת (סוטה לו:): "ויהי כהיום הזה ויבא הביטה לעשות מלאכתו" (בראשית לט, יא) א"ר יוחנן מלמד ששניהם לדבר עבירה נתכוונו ויבא הביתה לעשות מלאכתו רב ושמואל חד אמר לעשות מלאכתו ממש וחד אמר לעשות צרכיו נכנס.. באותה שעה באתה דיוקנו של אביו ונראתה לו בחלון, אמר לו יוסף עתידין אחיך שיכתבו על אבני אפוד ואתה ביניהם, רצונך שימחה שמך מביניהם ותקרא רועה זונות דכתיב "ורעה זונות יאבד הון" (משלי כט, ג). הנה גם יוסף הצדיק היה בקטנות המוחין וכמעט איבד את כל

עולמו, אבל ברגע שנזכר בזמן של גדלות המוחין ניצל מליפול ולחטוא בחטא קשה ביותר.

וזוהו "אמר אל הפהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו" אמור ואמרת, להזכיר ברגעים הקשים את הרגעים הגבוהים והגדולים, וזוהי סגולה בדוקה להינצל מירידות ומכל הדברים והחולאים הקשים המתרגשים לבוא על האדם.

"כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכהן. והניף את העמר לפני יהוה לרצונכם ממחרת השבת. וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימת תהיינה"

אדם שרוצה להתקרב לקב"ה יקריב ויקדש את העומר שלו להשם

מובא במדרש (ויק"ר כח, ג) שבע שבתות תמימת תהיינה, אימתי הן תמימות בזמן שישאר עושין רצונו של מקום. ואפשר לבאר ולומר יסוד גדול, הנה ימי הספירה הם לטהרנו ולקדשנו, והם שבע שבתות לרמוז על חיי האדם, אשר "ימי שנותנינו בהם שבעים שנה" (תהלים צ, י) ושבע שבתות הם נגד שבע עשירות שנים שבחיי האדם, שמוטל עליו לטהר ולקדש ולעשות נחת רוח ליוצרו.

והנה הלב והעיניים הם שני סרסורים של העבירה (ירושלמי ברכות א, ה) על זה הזהיר הכתוב "ולא תתרו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" (במדבר טו, לט) ורש"י אומר הלב והעיניים הם מרגלים לגוף ומסרסורים לו את העבירות, העין רואה והלב חומד והגוף עושה את העבירות.

ועל זה רומזת לנו הקרבת העומר, העמ"ר ראשי תיבות ע"ן מ"וח (מחשבה) ר"גל, כי התחלת העבירות של האדם מתחילה בעיניים, כשאדם רואה את החטא ואחרי כן עובר ללב, שהלב מחמד את העבירה, אחרי כן הרגלים שאדם רץ לעשות את העבירה ברגלים זה "ראשית קצירכם" ההתחלה של כל העבירות, ההתחלה של כל הקיצור ימים של האדם, קיצור הדבקות של האדם בהקב"ה מתחיל בעומר בעיניים מחשבה והרגליים. לכן עמ"ר עולה בגימטריא קר"י, שמי שלא שומר על העיניים ועל הלב ועל הרגליים מגיע לחטא הקרי, מגיע לחטוא וליפול ולהתדרדר ולהגיע לדברים הקשים ביותר.

לכן כאשר האדם רוצה להתקרב להקב"ה "והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכהן" מה זה הכהן? הכהן זה תלמידי חכמים שבדור, אדם צריך לקחת את הראיה בעיניים "והיו עיניך ראות את מור"ך" (ישעיה ל, כ), לקחת את הלב שיהיה תמיד דבוק בהקב"ה, ואת הרגלים ללכת לתלמידי חכמים.

וזה היסוד שאדם יוכל להיזהר ולהינצל מהדברים הקשים האלו, שיכולים להביא את האדם לחורבן גדול. ולכן מה שאומר המדרש שספירת העומר צריכות להיות תמימות, בזמן שישאר עושים רצונו של מקום. ספירת העומר זה זמן שמקדשים את עצמנו, כמו תמצית ששמים בכל השנה כולה, שבע שבתות מלשון שבעים, שבע חיים של האדם זה כנגד השבעים שנה של החיים של האדם. ובכל שנה יש את אותן שבע שבתות, שהן התמצית של השנה כולה, שמביאה את האדם לתמימות ולהתעלות, ולשמור על העומר שזה עיניים מוח ורגליים שהם "ראשית קצירכם" להביא את זה קרבן לכהן שאלו התלמידי חכמים שבדור.

סגולות הרי"ף

סגולה לבנים צדיקים אחרי החלאקה

יש סגולה גדולה, צריכים לדעת, שלוקחים את השיער שגוזרים לילד ושוקלים אותו במשקל של זהב או של כסף ונותנים את המחיר של הזהב ושל הכסף הזה צדקה לעניים ומתפללים שבזכות זה הילד יהיה צדיק וירא שמיים, וכתוב שזו סגולה גדולה שהילד יהיה צדיק וירא שמיים, את השיער שגוזרים לשקול אותו כנגד זהב ואת הזהב הזה לתת לעניים.

רבי שמעון בר יוחאי

מסופר באחד המדרשים על רבי שמעון בר יוחאי, פעם שאל רבי שמעון בר יוחאי את הקב"ה, ריבונו של עולם, מתי שאני אמות מי ישב לידי בשמיים. רבי שמעון בר יוחאי קודש קודשים שכתוב עליו (בראשית א, כו) "נִעְשָׂה אֶדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדַמּוֹתֵנוּ", מתי שהשם אמר בבריאית העולם "נִעְשָׂה אֶדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדַמּוֹתֵנוּ" התכוון הקב"ה שהוא רוצה אדם כמו רבי שמעון בר יוחאי.

ועל זה כתוב בפיוט של רבי שמעון לביא את כל הפיוט, את כל המילים הגדולים והקדושים, על רבי שמעון נִעְשָׂה אֶדָם נֶאֱמַר בְּעִבּוּרְךָ, זה רבי שמעון בר יוחאי שזה מה שהשם ציפה שאנשים יהיו בעולם כמו רבי שמעון בר יוחאי. זה המודד שהשם רצה בעולם שיהיה כמו רבי שמעון בר יוחאי. זה המודד שהקב"ה רצה שיהיה כמו רבי שמעון בר יוחאי.

ורבי שמעון שואל את הקב"ה, ריבונו של עולם, מתי שאני אמות מי ישב לידי בשמיים, מי יהיה לידי? אומר לו הקב"ה, הקצב הננס, כך אומר המדרש, איזה קצב ננס הוא ישב לידך בשמיים.

אמר רבי שמעון להקב"ה, זו תורה וזה שכרה? כל החיים למדתי תורה, לימדתי תורה, כתבתי את הזוהר הקדוש, ישבתי במערה שלוש עשרה שנים, לא אכלתי, לא ישנתי, זה השכר שלי? שהקצב של העיר הננס הוא ישב לידי בשמיים, זה הכיסא שלי לידו, למה?

אמר לו הקב"ה, אני אספר לך על הקצב הננס מי הוא ואתה תשפוט. אמר לו רבי שמעון, ריבונו של עולם תספר לי, אמר לו הקב"ה, היה פעם אדם קצב שהעבודה שלו הייתה למכור בשר ומה שהוא היה מרוויח הוא היה הולך עם הכסף לחוף הים, לנמל, היה מחפש סחורות במציאה, לוקח את הסחורות וקונה ומוכר סחורות, זו הייתה העבודה השניה של אותו קצב וככה במשך שנים התפרנס בכבוד, זה היה פרנסתו.

יום אחד הוא הגיע לחוף הים, הוא רואה רב חובל מבוהל. התקרב לרב החובל, אמר לו, יש לך סחורה למכור? אמר לו רב החובל, כן. שאל אותו, איזה סחורה. אמר לו, אני יש לי סחורה סודית, אם תתן לי מאתיים מטבעות של זהב אני אמכור לך את הסחורה.

הקצב היה אדם סקרן, אמר לו תגלה לי מה הסחורה. אמר לו, אני לא יכול לגלות, תשלם אתה עם מטבעות וקח את הסחורה. הקצב רץ לביתו, אסף מאתיים מטבעות, בא מהר ואמר לו, הנה אני משלם, תביא לי את הסחורה. רב החובל סופר את המטבעות, גומר לספור, אומר לו, המחיר עלה לשלוש מאות. אומר, אבל אמרת מאתיים, לא ראיתי סחורה, שלוש מאות זה מחיר גדול ביותר, זה רוב כספי, מה זה, מה הסחורה הזאת היה לו הרבה רצון לדעת מה זה ולמה זה, רץ לביתו הביא עוד מאה מטבעות, שלם עוד מאה מטבעות.

סופר את כסף רב החובל, אומר לו, המחיר עלה לארבע מאות. אותו אדם אמר, פעם אחת עשית את זה, פעמיים זה לא יפה. עמד בתוקף, אם לא, אין עסקה, אין כלום, הכל נשבר, לא קרה כלום, אתה מפסיד הפסד גדול. רץ לביתו, הביא עוד מאה דינרים, שלם את זה. גמר לשלם, ספר את זה רב החובל אמר לו, זה עולה לחמש מאות. אותו אדם אמר, לזה אני לא מסכים, נשבור את הכל, נפרום את הכל, אין בינינו כלום.

הלך הקצב פתאום נכנס בליבו כל מיני מחשבות, אולי זה משהו

מיוחד, סקרנות קשה, רץ לביתו הביא עוד מאה מטבעות, שלם לו חמש מאות מטבעות. רב החובל לוקח אותו לאניה, מוריד אותו לבטן האניה. יורדים למטה, מה הוא רואה, שלוש מאות אנשים צפופים, אנשים נשים וילדים ולמטה באניה למטה דחוקים נמצאים אחד על השני. אמר לו, מי אלה. אמר לו, אלה יהודים חברים שלך, שביתי אותם, הם היו באיזה חתונה, תפסתי אותם בשבי. אם לא היית קונה אותם לא היית מסתבך עם זה, הייתי מפליג בלב ים, זורק את שלוש מאות האנשים בים שימותו כולם.

אותו אדם שמח שמחה גדולה, היה בשמחה מרובה אמר, השם נתן לי את הסחורה הטובה ביותר. הוציא את כולם מהאניה, הביא אותם לביתו, האכיל אותם, השקה אותם, כל המקרים נֶפֶשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל ..כָּאֵלוּ קַיִם עוֹלָם מְלֵא (משנה סנהדרין, ד, ה), המציל נפש אחת כאילו הציל עולם ומלואו, אותו אדם הציל נפשות רבות, נפשות רבות מעם ישראל, היה בשמחה גדולה ביותר.

מבין כל האנשים שהיו שמה הוא ראה אישה שהיתה נאה מאד. אמר לבנו, עם האשה הזו תתחתן. כולו שמח, ראה אותה, פגש אותה, שמח בה, הכינו חתונה גדולה לעוד חודש ימים. אותו אדם עשה הכנות גדולות, שמח שמחה גדולה, מחתן את בנו עם אותה נערה.

אחרי חודש כל החתונה מוכנה, ליל החתונה, מתחת לחופה הכלה בוכה בכי גדול. עוצר האבא, אותו קצב, ושואל אותה, מדוע את בוכה, הצלתי אותך, עמדת למות, למה את בוכה. היא אמרה לו, אתה איש של חסד, אדון של חסד, הצלת את החיים שלנו, אבל אני בוכה, איפה שבו את כולנו, ביום החתונה שלי, אני והחתן שלי היינו עומדים להתחתן עוד דקה הוא עמד לתת לי את הטבעת באצבע, ובאו ותפסו את כולנו בשבי. אני שמחה מצד אחד שהצלת את החיים, אבל אני עצובה כי האדם שרציתי להתחתן איתו בינינו פה יושב והוא לא מתחתן איתי.

אותו קצב עמד ואמר, ח"ו, אמר לבנו, תסלח, תמחל, לקח את החתן, בחתונה שהכין לבנו, חיתן אותו עם אותה כלה. אמר לו הקב"ה לרבי שמעון, אתה רוצה לשבת ליד הקצב? אמר רבי שמעון, ודאי.

אדם לא יודע מה המעלה של כל אחד, רבי שמעון בר יוחאי מי יושב לידו, אותו קצב. אותו קצב אולי נראה פשוט, אותו קצב אולי נראה אדם שהוא לא איש חשוב, לא איש עשיר, לא איש גדול, לא תלמיד חכם, לא צדיק, אבל לא יודעים מה כל אחד מה המעלות שלו ומה יש בתוך כל אחד ואחד.

לכן אדם צריך להיזהר בכבודו של כל אחד, אדם צריך כל מצוה שבאה לידך אל תחמיצנה, מתי שבאה מצוה ליד שלך מצוה אל תחמיץ אותה. תיקח בכל כוחך כל מצוה שבאה ליד שלך, שְׂאִין אֶתָּה יוֹדֵעַ מִתֵּן שְׂכָרְךָ שֶׁל מְצוֹת (אבות ב, א), אדם לא יודע מה השכר של כל מצוה לעתיד לבוא, אף אחד לא יודע מה נשמר לו, מה מחכה לו, מה יהיה איתו ואיך יהיה איתו.

